

CENTAURE

EDWIN EN ERICA DE GRAAF

IN DIT NUMMER:**TREKTOCHT
NAAR ZEE**

SPECIAL: TREKTOCHT NAAR ZEE

Op 15 april vertrokken wij met zes getrainde paarden richting Les Mathes in de Charente Maritime. Een tocht van 300 kilometer te rijden in 9 dagen en de laatste dag naar zee!

DE VOORBEREIDING

Natuurlijk is er voor zo'n tocht het een en ander voor te bereiden. Alle ruiters en paarden zijn in de zes weken ervoor regelmatig hele en halve dagen getraind door leuke ritten in de omgeving te rijden. Sommige meer dan andere afhankelijk van hun ervaring. Een week van te voren hebben de paarden een tochtje van twee dagen gereden. De paarden die bagage niet gewend waren zijn hier mee getraind. Per paard werd tussen de 10 en 15 kg bagage meegenomen. Hiernaast zijn natuurlijk alle paarden van 'verse' ijzers voorzien en zijn er de nodige reserve ijzers meegenomen.

EHBO

Een apart verhaal. Omdat er bij toeval en een dierenarts en een arts meegingen hebben wij gevraagd of zij de kit wilden samenstellen. Normaal hebben wij best wel een uitgebreide kit bij ons, maar dit was werkelijk perfect! Er konden dus allerlei medicamenten mee welke alleen op recept verkrijgbaar waren. Gelukkig bijna niets nodig gehad.

Ter voorkoming van rijblessures bij de zit (billen) is het van groot belang om de kleding (ik bedoel de onderbroeken en rijbroeken) te testen! Elke naad kan een blessure veroorzaken. Baby billenzalf en of talkpoeder doen wonderen en voorkomen, beperken en genezen eventuele schuurplekken.

MENSEN

Zes ruiters gingen mee van leeftijd variërend van 42 tot 60 jaar. Conditionele problemen deden zich niet voor. Vier ervaren ruiters en twee herintreders die elk vijftien jaar niet meer gereden hadden.

PAARDEN

De paarden die zich voor ons in het zweet gewerkt hebben waren Mocca: een merrie (kruising onbekend) uit Nederland van 19 jaar oud, Mathilda: engels volbloed, 9 jaar, privépaard, Cappuccino: kruising Fries (Waldo) en Mocca, eigen fok, 6 jaar, Lobke: Fries, eigen fok, 8 jaar, Peter: Franche-Montagne (Freiberger), 8 jaar, Post-It: kruising, 6 jaar.

INTENDANCE

Om alles een beetje soepel te laten verlopen moest er natuurlijk voor gezorgd worden dat er ondersteuning onderweg was (dit heet intendance) en verzorging van de paarden en honden die achterbleven, immers zowel Erica als ik gingen mee. Dit werd verzorgd door de ouders van Erica en John en Gerda de Ruyter.

De trektocht was semi-autonoom. Elke derde avond werd er gezorgd voor een tasje met schone kleren (ter beperking van de mee te nemen bagage), beschikbaarheid van meer gereedschap voor hoefbeslag en een nog uitgebreidere EHBO kit voor mens en dier. Op alle adressen lag voer voor de paarden en enkele zaken voor het ontbijt en de lunch. De baguettes werden altijd onderweg vers gekocht.

Om de paarden wat te ontlasten en meer vrijheid te hebben met de gangen van de paarden (vooral galop) is de bagage twee maal naar het volgende adres gebracht. De paarden hebben ons hiervoor hartelijk bedankt door ons te trakteren op een aantal héérlijke lange galoppades.

DE DAGINDELING

De eerste dag was ca 25 Kilometer. Dit was de dag met de meeste hoogteverschillen. De andere dagen reden we ca 35 kilometer, terwijl de laatste dag 40 kilometer bedroeg. Uit ervaring wisten wij dat zowel voor de paarden als de ruiters er één dag rustig aan gedaan moest worden, dat was dan ook de vijfde dag gepland (een afstand van slechts 10 km!).

De paarden werden om ca 7.30 uur gevoerd. Daarna om 8 uur ons ontbijt en om 9 uur gingen we opzadelen. Van zéér groot belang is het evenwicht van de tassen, er mag geen groter verschil dan 500 gram per kant zijn anders trekt een zadel steeds naar de zwaarste kant, met risico's van blessures voor de paarden. Meestal vertrokken wij rond tien uur. De middag pauze was steevast na iets meer dan de helft

van de af te leggen kilometers en hier trokken wij zo'n 1 ½ uur voor uit. De paarden aangelijnd om uit te rusten en daarna lieten we ze altijd grazen. De ruiters deden vaak een kort middagdutje in de zon (of op z'n Frans 'petite sieste'), met een glas wijn achter de kiezen lukte dit zeer goed. Rond drie uur vertrokken wij dan voor de laatste etappe en rond zessen arriveerden wij dan bij een gîte of chambre d'hôtes.

Dan waren de paarden natuurlijk aan de beurt: hoeven krabben, controle van de ijzers, controle op drukkingen of andere blessures, afspoelen en of wassen van de paarden met vétadine shampoo (ter plaatse van de dekjes), dekens ophangen om te drogen, en voeren.

VOER

Per dag kregen de paarden ongeveer 8 kilo brokken gedurende de eerste drie dagen, daarna 6 kilo. Bij elk adres was er weidegang, meestal erg goed.

ROUTE

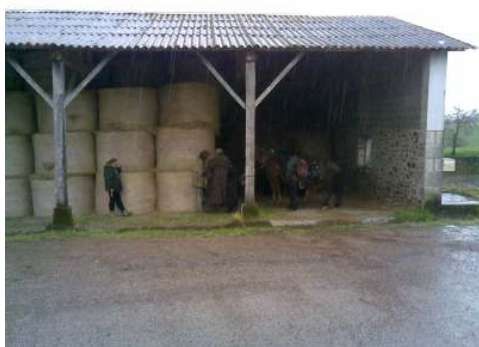
De route welke wij reden is gebaseerd op enkele tientallen kleine lokale routes (gemeentelijke), regelmatig stukken Grande Randonnée (GR), en kaartmateriaal van een collega welke een deel van de route 3 jaar geleden heeft gereden. Verder hebben wij veel eigen onderzoek naar paden en wegen gedaan om routes te koppelen en te checken. Dit laatste, daar krijg je gevoel voor: veel punten waarvan wij dachten dat het de moeite waard was om te controleren was inderdaad wat mee aan de hand.

Bij de verkenning (per auto 4wd en te voet) bleek aanpassing op meerdere plaatsen noodzakelijk. Routes die niet meer bestonden of afgezet waren door boeren, paden compleet dichtgegroeid en bijvoorbeeld een pad wat bij een watermolen door de tuin van mensen ging om vervolgens over een rivier via een drie meter hoog bruggetje te gaan van 60 cm breed. Te voet was ik al bang om er over te gaan! Op zich is zo'n bruggetje, een 'passerelle' genaamd, niet zo'n groot probleem voor de paarden: een goed voorpaard gaat er overheen en de rest volgt. Ja de ruiters die geloven de eerste keer niet dat een paard er over gaat! Erica heeft alles op digitaal IGN kaartmateriaal gezet zodat we heel gemakkelijk de routes aan konden passen na verkenning en de afstanden en hoogte en laagte verschillen konden aflezen.

Als try-out hebben wij een GPS van de IGN (Institut National Geographique) meegenomen. Het kaartmateriaal in de GPS en op papier is met een schaal van 1:25.000 zeer goed bruikbaar. Een probleem blijft dat niet alle paden erop staan of juist paden die niet meer bestaan of niet meer bruikbaar zijn er wel op staan. De GPS werkte goed, bij twijfel gaf deze altijd uitkomst. Ik herinner mij dat wij in een bos waren waar de paden welke op de kaart aangegeven waren niet meer bestonden en wij een héél klein kronkelpaadje vonden, met de GPS erbij konden we in een oogwenk de goede richting op terwijl als je drie keer in de rondte draait met een kompas je 'lost' bent. Vervelend van het apparaat is dat het met zon (ja, elke dag!) slecht afleesbaar is en je elk overzicht mist. Tevens beweegt het apparaat enorm tijdens het draven en galopperen zodat je er dan echt niets aan hebt. Normaal anticipeer je altijd en met een GPS is dat niet goed mogelijk. Het is zo'n beetje als in de auto, je hebt geen idee waar je bent, maar het komt altijd goed! Niet leuk maar wel

WEER

Eigenlijk hadden we alleen de tweede dag pech! Enkele uren regende het echt pijpenstelen en gelukkig konden we in een schuur de paarden vast zetten en hebben wij genoten van de picknick met een glas wijn om ons te verwarmen. Alle andere dagen hadden we super weer: veel zon en een heerlijke temperatuur tussen de 15 en 22 graden. Wat wil je als ruiter en paard nog meer.

OVERNACHTINGSADRESSEN

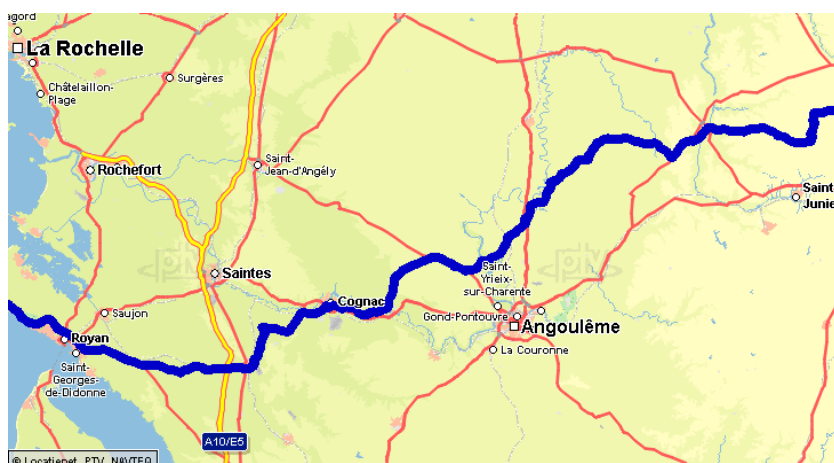
Ja, dat is een verhaal apart. Wij hebben veel moeite moeten doen om adressen te vinden in bepaalde gebieden. Uiteraard was het een probleem om onderdak met weidegang voor de paarden te vinden, maar vaak is dat oplosbaar omdat we op het platteland reden, daar is altijd wel een buurman of vriend te vinden met een weide. Nee het grootste probleem is om een adres te vinden op 35 km afstand en niet op 20 of 45 km! En als je dat dan hebt gevonden, hebben ze dan plaats voor 6 à 8 man? Omdat het schoolvakantie was waren er natuurlijk ook adressen volgeboekt. Vaak zijn het dubbele bedden van klein formaat, tja voor de trektochten zoeken wij toch individuele bedden voor de niet echtparen! Uiteindelijk hebben wij echt hele leuke adressen gevonden met een enorme afwisseling van het type onderdak.

De zevende nacht hadden we bij de voorbereidingen echt een probleem om een overnachtingadres te vinden voor mens en paard. Uiteindelijk vonden we een motel (ja het leek wel een Amerikaanse aangelegenheid) dat bij een benzine station hoorde en de paarden konden bij een privéstal geplaatst worden. Deze mevrouw had uitdrukkelijk gezegd dat ze onze paarden niet kon herbergen, deden ze nooit. De door de hotelier geregelde weide bleek bezaaid te zijn met auto-onderdelen en glas en wij zijn toch nog maar langs deze mevrouw gegaan. Zij hield voet bij stuk en belde een vriendin, na een half uur vroeg ze ons of wij toevallig buitenlanders waren (accent!) ja, zij ook, zij bleek Nederlandse te zijn en langzaam begon het ijs te breken en gingen de deuren open toen wij zeiden dat we echt nergens goed onderdak voor de paarden konden vinden: wij zijn echt super ontvangen met een aperitief, de paarden kwamen niets te kort, haar (Franse) echtgenoot heeft ons naar en van het hotel gebracht, meerder ritten ook voor de bagage etc, echt heel gastvrij! Deze mevrouw bleek dressuur official te zijn.

DE TOCHT

Voor de gevolgde route zelf kunt u naar het hieronder staande overzichtskaartje kijken.

DE EERSTE DAG BLOND - SAINT CHRISTOPHE

Het vertrek duurt altijd lang. Het passen en meten van bagage blijft veel tijd kosten. Tegen het einde van de ochtend vertrokken we. Een dag met de nodige hoogte en laagte verschillen. De Monts de Blond zijn en blijven echt mooi. Die kleine slingerende paden, de tientallen meertjes en kleine dorpjes die je passeerd, de overweldigende natuur, erg mooi. Eeuwen lang hebben de mensen hier als enig vervoer hun ossenwagens gehad, hiervan zie je vaak de sporen nog in de rotsen gesleten. De picknick had Erica goed voor elkaar (lekkere vissalade met rijst) en de wijn was heerlijk. Zon en een leuk plekje waar toevallig een handig afgedankt tafeltje stond. In het dorpje had de tijd echt stil gestaan, mooie van graniet gebouwde huizen met van die stokoude verweerde luiken en kozijnen, waterputten, mooie schuren en de paden geplaveid of bestaande uit rotsvlakken. 's Middags enkele mooie galopmogelijkheden niet te lang natuurlijk i.v.m. de bagage. Het landschap opende zich een beetje. Genoeg mogelijkheden om de paarden te drenken. Veel schapen en bruine Limousin koeien. Bij het overnachtingadres konden we de paarden aan onze lijn binden en goed verzorgen. Kleine plekjes (Cappuccino was voor vertrek in de wei even op zijn plaats gezet met een beet in zijn flank) even in de mythosielzelf, dat helpt altijd goed. De dorpelingen kwamen natuurlijk naar de paarden kijken en de Engelse eigenaar was helemaal blij dat er paarden in zijn wei stonden. De ontvangst door de mensen was erg goed, er was van alles geregeld, we waren de enige gasten.

DE TWEEDE DAG VAN SAINT CHRISTOPHE NAAR AMBERNAC

Na de gebruikelijke kilometer te voet begon de tocht met een zeer mooi stuk natuur langs en door beekjes, heuveltje op en af langs enkele gehuchtjes. De tijd had stil gestaan. Kippen op straat, een oude David Brown trekker, een verloren boeren ossenwagen, een oude man met z'n baguette en huizen die in geen honderd jaar ooit een likje verf hebben gehad en toch nog overeind staan. Het interieur? Een oude tafel met wat stoelen er omheen met een heerlijk geurend houtvuur, menselijk plezier en een welgemeend 'bonjour', ja op zo'n moment denk je toch echt 'waar maak ik met toch druk om' ..... . De paden waren mooi en bosrijk maar lang niet allemaal even makkelijk. Het had in de periode ervoor veel geregend zodat het één grote blubbermassa was door sporen van tractoren en bosbouwmachines in de sterk leemhoudende grond. Dat viel echt niet mee voor de paarden. Pech hadden we met een overdadige regenval van een uur of vier. We vonden in een gehuchtje een kapschuur om te schuilen en te eten. De paarden konden we binnen vastbinden en wij verwarmden ons met een glas wijn. Later klaarde het weer op en .... dat bleef de hele week zo! Groen, groen en nog eens groen. Aangekomen bij onze prachtig gerestaureerde gîte brandde het haardvuur, toch wel erg lekker op een nog kille avond. Erica maakte een heerlijke chili, maar sine carne! Het vlees was helaas niet aangekomen maar de bijpassende biertjes wel. De paarden stonden in een vette wei vlak bij de melkkoeien van de boer en genoten daar werkelijk van.

Ja, je verbaast je toch wel eens over die lieve paarden: ze weten niet waar ze naar toe gaan en vooral niet hoe lang en toch komen ze elke ochtend spontaan naar je toe om weer een dag voor je te werken.

DE DERDE DAG VAN AMBERNAC NAAR COUTURE

Hoeven en plekjes controleren, niets aan de hand. De gedroogde dekens even ontharen en we konden weer op pad. Wij kwamen door schitterende dorpjes waaronder één met een enorm grote waterput van natuursteen van het type waar je met een hefboom de emmer op kan halen. De tien inwoners kwamen natuurlijk allemaal onze paarden bewonderen. Je staat dan midden in een dorpje waarvan je je afvraagt hoe en vooral waar men daar van leeft. Het is zo puur, de koeien worden over de paden naar andere weiden gedreven, de deuren staan altijd open en je ruikt altijd de keuken, ja dat is hier het allerbelangrijkste! Eten daar leef je voor en daar praat je over. Elke keer waar je ook bent vindt er een uitgebreide analyse plaats van ingrediënten, vervolgens een uitwisseling van kooktips en recepten. Veel schuren en bijgebouwen hebben nog lemen vloeren. Van nieuwbouw heeft men echt nog nooit gehoord, of het moet dan een schuur voor de beesten zijn, maar verder niet. De Renault 4tjes zie je overal rijden en zelfs nog meerdere 'deux chevaux'. Mooie paden die uitnodigden voor een leuke galop. En ondanks de bagage ging dat gewoon prima. De natuur ontloek zich overal met zijn prachtige fluwelen jonge blaadjes. Onze gîte is een verhaal apart. Eén week voor vertrek ontvingen wij een

mail van de eigenaar dat z'n naastgelegen huis was uitgebrand en ja ze hadden nu eigenlijk geen plek meer ..... maar ja wij konden daar in de omgeving nergens anders een adres vinden dus wat nu? De eigenaar was zo aardig om die Bij alle adressen was het te paard komen een klein evenement, het komt niet veel voor en er is veel belangstelling van de mensen uit de dorpen. Bij bijna alle adressen werd veel moeite gedaan om een plekje voor zadels en dekjes en al het materiaal te vinden.

DE VIERDE DAG VAN COUTURE NAAR MONTIGNAC CHARENTE

Het landschap veranderde direct al bij vertrek. In feite hield de Limousin daar op (voor de revolutie was er ook een andere administratieve indeling dan de huidige departementen waarbij de Limousin groter was) en werden de heuvels glooiingen in het landschap, er kwamen akkers en beduidend minder weides. Langs de zeer mooie riviertjes bleef het nog wel bosrijk. Na een heerlijke ochtend genoten wij in de schaduw van de lunch: een heerlijke verse salade, stokbrood, kaas, en een eenvoudig dessert. Dit keer met een heerlijke frisse Loire wijn welke wij rechtstreeks bij de viticulteur hadden gekocht. Het weer was zo lekker dat wij op een gegeven moment wel trek kregen in een fris biertje. In veel gehuchten en kleine dorpjes is geen café meer, logisch, te weinig inwoners om een gewoon bestaan op te bouwen. Maar in een wat grotere plaats met een middeleeuws klooster, een prachtige kerk en vele fraaie 18e eeuwse huizen werd de nood te hoog. Wij vroegen aan diverse mensen waar toch in hemelsnaam een café was te vinden. Een jongetje op de fiets bracht ons er naar toe. Een onooglijk barretje met enig parkeerplaatsen ervoor met platanen. Hé, handig voor onze ligne d'attache (aanbindlijn). We bonden de paarden vast en werden in het café hartelijk ontvangen. De eigenaar in driedelig kostuum (dat verwacht je niet in dit type bar) en een mooie krulsnor, was een gepassioneerd paarden liefhebber en had overal

foto's hangen van renpaarden. Het bier vloeide rijkelijk, foto's werden door de bareigenaar genomen en de laatste kilometers verliepen erg stemmig maar we waren vermoeid geworden. We genoten van prachtige vergezichten tijdens onze afdaling naar Montignac Charente hetgeen aan de rivier de Charente ligt. Een gezellige iets grotere plaats met 400 inwoners. Ons overnachtingsadres lag nog 1 ½ km verder op een héél speciale plaats, namelijk 'op' de renbaan van Montignac! . Dit dorp beschikt over een echte renbaan waar drie maal per jaar wedstrijden georganiseerd worden. De franse PMU organisatie doet het onderhoud. U moet zich voorstellen dat wij in een gebouw op 25 meter afstand van de renbaan in een slaapzaal sliepen met zo'n dertig bedden. Ik had er spijt van dat ik niet Noria (onze snelste) had meegenomen dan had ik het mooi tegen Mathilda (de anglo van Doris) kunnen opnemen! De sleutel en de uitleg van de gemeentelijke gîte werd persoonlijk door de Burgemeester gegeven terwijl een gemeentelijk medewerker aan de rand van de renbaan een paddock voor onze paarden had gemaakt. Verder was er een zeer grote eetzaal. Maar ja, zes man in een gebouw voor dertig is wat leeg, vandaar dat wij 's avonds in de 'stad' zijn gaan eten. We kregen gelijk een lift naar het dorp van een pick-up van de Gemeente. Het werd een voortreffelijke avond met een lekkere wandeling terug naar de Renbaan. Jammer genoeg zijn de foto's van deze dag verloren gegaan.

DE VIJFDE DAG VAN MONTIGNAC CHARENTE NAAR GROSBOT

's Ochtends maakten we nog een lekker houtvuurtje in de eetzaal van een restant hout en maakten we ons op voor een rustige dag.

Een ritje van 10 kilometer waar we de hele dag over konden doen! In de volle zon zadelden we de paarden op om naar onze eerste stop te gaan: na 1 ½ kilometer rijden bonden wij de paarden aan de platanen op het marktplein. En aangezien er daadwerkelijk markt was trekt dat publiek. Iedereen kwam praten

over onze mooie glimmende paarden, Lobke, de Fries steelt natuurlijk overal de show met z'n lange manen en grappige gezichtsuitdrukking. De mensen geloofden niet dat wij van de Limousin naar zee onderweg waren! Bij de bakker kochten wij heerlijke verse croissants en pains aux chocolat die wij in het plaatselijk café nuttigden. En omdat dit een café was waar je kon wedden en spelen (en wij dat nog nooit gedaan hadden) 'investeerden' wij elk 2 € en vulden enige getallen op een briefje in. Iedereen deed maar wat behalve Dominique die een hele theorie had over dit invullen. Wij lachten, maar hij had gelijk: 300€ cash won hij! De dag begon goed en dat bleef ook zo. Regelmatig stopten wij in prachtige dorpen met mooie kastelen of kerken

allemaal gebouwd van witte kalkhoudende steen. Wij doorwaadden de rivier de Charente diverse malen op plaatsen waar al eeuwen geen bruggen zijn maar waar je gewoonweg door de rivier rijdt (ook auto's).

De lunch werd gebruikt tussen de wijnranken met een erg mooi en ver uitzicht. We hadden een adres opgekregen om pineau te kopen bij een wijnboer. Een schitterend gelegen boerenhoeve met een binnenplaats van bijna een hectare, een prachtige poort, een schuur met tuigen en oude karren. De bewoners kwamen en spraken in een bijna onverstaanbaar Frans, een sterk patois (dialect). Het leek of de familie de laatste honderd jaar nog nooit van het erf was geweest zo weinig was hier veranderd, het deed ons zeer sterk denken aan de hoeve uit de film uit de jaren zeventig '1900' van Bertolucci.

De mechanisatie had dan wel zijn intrede gedaan, maar de rest? Pineau verkochten ze niet los, wel boden ze ons koffie met Pineau aan. Op naar onze chambre d'hôte, 2 kilometer verder. Oh nee, eerst wijn proeven bij de wijnboer, jammer die was dicht. Ze hadden een middag voor de gepensioneerden (uit de wijnbouw) georganiseerd. Aangekomen op het mini dorpsplein bonden wij de paarden weer aan onze lijn aan om af te zadelen. Het leek wel of de paarden het niet snapt: dat getreuzel van ons die hele dag, en nu na zo'n klein ritje van 10 km al stoppen?! Meteen kwamen er weer allerlei inwoners. Ik vroeg aan een mevrouw waar wij nou toch Pineau de Charentes konden kopen (dé locale wijn op basis van Cognac). Binnen de kortste keren kwam zij aanzetten met een fles, zij vond het zo sneu voor ons dat wij in de Charente géén pineau konden kopen! Ik beloofde haar met een dikke omhelzing. Deze dame was nog niet weg of er kwam een andere dame met nog een fles, waarbij zij me verzekerde dat die ècht beter was dan die vorige! Locale concurrentie?

Het overnachtingsadres was super: een bijzonder smaakvol en met finesse ingericht huis met kamers met het thema boten & water. De binnenplaats met zwembad was erg mooi en het diner was werkelijk copieus! Vijf gangen, gemaakt door iemand die echt van koken hield: zéér goede ingrediënten, zelf gemaakte mousse en paté (konijn), schaaldieren, heerlijk vlees, een dessert om je vingers bij af te likken. De wijn hadden we zelf meegenomen een Crozes Hermitage welke uitstekend bij het diner paste (ja voor elke dag bij de picknick en het avondeten hadden wij zelf verschillende wijnen meegenomen, elke dag uit een ander gebied bijvoorbeeld Bourgogne, Loire, verschillende Bordelais, Cahors).

DE ZESDE DAG VAN GROSBOT NAAR BOURG CHARENTE

We passeerden vooral veel wijngaarden. Het leuke is dat er dan altijd ruime paden zijn waar je lekker kunt draven of galopperen. Als je daar uren doorrijdt dan beleef je echt de wijnbouw. Je rijdt er niet gewoon doorheen, maar je ziet het leven en het werk van de mensen. De wijngaarden zijn enorm kalksteen rijk. Je ziet duizenden steentjes in de wijngaarden! Alles met aandacht onderhouden en overal kun je de wijn proeven. Onderweg hadden wij trek in koffie maar het lukte niet echt om een café te vinden. Toen wij mensen spraken (bij een 'motte', een middeleeuwse vesting) bood één van de inwoners van het dorp ons onmiddellijk koffie aan. Hun dochter mocht natuurlijk onmiddellijk een ritje op Lobke maken en werd

glunderend op de foto gezet. Even later liep het pad over een levensgevaarlijk bruggetje, absoluut ongeschikt voor paarden. Hup door een hele diepe sloot, Cappuccino had er geen enkel probleem mee en de rest van de paarden volgden direct. Hierna kwamen we bij Jarnac, gelegen aan de Charente. Een bekende plaats voor de Hennessy Cognac. Een prachtige rit langs de rivier met zéér grote huizen en 'kastelen' van rijke wijnboeren. Werkelijk prachtig. Die avond sliepen wij bij Engelsen die een oude chais (opslagplaats voor Cognac) hadden gekocht van Hennessy in Bourg Charente. Er was een hele mooie ingerichte zaal van wel 200 m².

Een superadres, de Engelsen vertelden ons dat ze de crisis in Engeland echt merkten aan de teruggevallen boekingen. Een mega grote cour (=binnenplaats) met mooi ingerichte kamers en gelegen aan de rivier de Charente. 's Avonds verzorgde de heer des huizes voor ons een kamp-

vuur terwijl Gerda een echt Nederlands gerecht 'zwarte ballen' voor ons had bereid.

DE ZEVENDE DAG VAN BOURG CHARENTE NAAR MONTILS

De ochtend gingen wij langs de Charente dwars door de stad Cognac over de rivier tussen alle verkeer. Hierna gingen we vooral door de wijngaarden. Het is echt leuk om te zien dat een hele regio leeft van de wijnbouw. Alles en iedereen is hier op gericht. De grote chais, de mooie poorten van de wijnhuizen (ook bij hele kleine huizen werkelijk imposante poorten), het type tractoren, de opslag silo's enz. Later op de dag

veranderde het landschap compleet in een agro-industrieel landschap: niets geen historie meer, alles weggevaagd voor een zo grootschalig mogelijke productie van gewassen. Ja daar houd ik dus echt niet van, afschuwelijk wat daar gebeurd is: geen natuur meer, geen historie meer alleen af en toe een leuk dorpje, maar als je daar als inwoner om je heen kijkt kun je 25 km kijken in de leegte van onmetelijk grote akkers. Wel goed om is van heel dichtbij te zien wat grootschaligheid kan vernietigen. Ik heb medelijden met die boeren die acht uur per dag wekenlang ploegt, wie is er nu 'rijk', ik denk toch echt die kleinschalige boer! Gelukkig goede paden tussen de akkers en was het 's avonds ook weer

voorbij. De chambre d'hôtes was voorzien bij een centre equestre (manegebedrijf). Een mooi bedrijf op een voor ons gezien kleine oppervlakte (ca 10 hectare). Schoon en goed georganiseerd. Mooie afsputplaatsen en zadelkamer maar helaas weinig gras in de wei voor de paarden, een duidelijk gebrek aan ruimte. Veel Merèns en trekpaarden (Ardennais). Deze paarden van ruim 1 ton worden vooral gebruikt voor vakanties met huifkarren, eigenlijk compleet ingerichte woonwagens met een gewicht van meer dan 1250 kg. Een goed concept, goed materiaal en goed georganiseerd. Niet dat het mij trekt, maar het is een andere manier van mennen. Maar daarbij ontbreekt voor mij de passie van stampende paardenhoeven, het sloft en ploft mij te veel die trekpaarden: ploef ploef in plaats van Aktie (er zijn natuurlijk ook wel wat hetere trekpaarden zoals de Boulonnais). Het eten was weer voortreffelijk en de ontvangst en de sfeer zéér goed. Duidelijk een collega die moeite voor ons deed. Alle deelnemers aan de tocht waren spraakzame mensen, maar deze avond hoefde niemand iets te zeggen, de eigenaar had de hele avond leuke verhalen en anekdotes. Hij was dan ook regionaal voorzitter van het paardentoeerisme. Het eten was ronduit voortreffelijk (de eigenaar genoot daar duidelijk elke dag van) met veel zelf verbouwde producten.

Er was een hoefsmid voor ons geregeld, twee paarden kregen nu al nieuwe voorijzers! De verdere tocht geen enkel probleem met ijzers gehad, makkelijke grondslag.

DE ACHTSTE DAG VAN MONTILS NAAR COZES

Een leuke dag met veel variatie en oponthoud bij een chateau. Het schoot maar niet op, diverse paden bestonden niet meer en steeds moesten we een alternatief zoeken. Gelukkig was het geen probleem. Er was enig hoogte verschil (meerdere malen enkele tientallen meters) met mooie uitzichten. Op een gegeven moment ging onze route langs een kasteel. Het bleek dat 'ons' pad privé eigendom was en dus vroegen wij toestemming om erdoor te gaan. Iemand zocht de eigenaar, dat duurde erg lang .... . De tijd werd goed besteed door eerst even een fles pineau de Charentes bij het chateau te kopen voor de lunch. Wat bleek, de auto van de eigenaar was voor service bij de garage en daar zaten de sleutels van de poort in!

De eigenaar bleek een onroerend goed projectontwikkelaar te zijn en gepassioneerd van ..... Friezen! Toen hij Lobke zag was hij dan ook direct 'om'. Na allerlei historische poorten zagen wij zijn prachtige stallen en super mooie Friezen welke zo te zien door personeel verzorgd werden (alles zag er gewoon te mooi uit). Het was veertig hectares ommuurd terrein en we konden erg moeilijk een gaatje vinden om zonder sleutel eruit te komen. Een leuke ervaring zo'n landgoedje van binnen uit te zien. Het was warm en we zochten inmiddels drinken voor de paarden bij veel huizen was niemand thuis en het was dus niet makkelijk om water te vinden. Riviertjes zoals in de Limousin zijn hier eigenlijk niet. Aan het eind van de middag kwamen we bij de Nederlandse mevrouw welke de paarden onderdak bood (zie hiervoor), een superontvangst met Pineau, mooie afsputplaats voor de paarden en een goede paddock. De zadelkamer in een oude windmolen. Hemelsbreed zaten we maar zeven kilometer van zee! De grond is daar duur en moeilijk te vinden. Na jaren had de eigenaar nu ca 10 hectares. Ditmaal geen gezellige chambre d'hôtes maar een Motel bij een benzinepomp, weer eens wat anders. Goede kamers. Een restaurant erbij met eten van erg gewone kwaliteit, dit was de eerste en enige keer dat het eten onder het gemiddelde van onze trektocht was.

DE NEGENDE DAG VAN COZES NAAR LA PALMYRE

Een zeer gevarieerde dag met natuur en een sterke verstedelijking. We konden echt merken dat we in veel drukker gebied kwamen. Meer wegen, meer verkeer. Wel paden maar veel meer 'gezocht' achter huizen langs, het laatste stukje natuur, maar met hele mooie stukken. Ja, op een gegeven moment kwamen we bij het vliegveld van Royan. Die paden bij het vliegveld liepen er niet echt meer zodat we door akkers moesten om verder te komen. Het zal duidelijk zijn dat je dat niet graag doet en je schuldig voelt, maar als je goed langs de kant loopt beschadig je ook geen gewassen en misschien had die eigenaar zich wel het pad toegeëigend ..... Ik dacht steeds aan die luchtverkeersleider die waarschijnlijk de grootste angst had dat wij dan toch er maar voor zouden kiezen om via de landingsbaan een uitweg te zoeken. Langzamerhand kwamen er meer villa's en heel veel vakantiehuizen in de bosrijke streek na Royan naar de kust. Veel zandduinen (net zoals in de Veluwe), zwaar mul zand voor de paarden.

Een heel merkwaardig 'raster' van paden liep door de bossen. Waarschijnlijk de verkavelingen en brandpaden. De gewone paden waren kronkelig, steeds op en neer gaand en erg mooi. Volgens mij vonden de paarden hier echt niets aan dat gezwoeg. Na veertig kilometer kwamen we bij het laatste adres, een manegebedrijf met onderdak voor gasten. Groot, rommelig maar sfeervol en een zeer relaxte sfeer. Biertje onder de veranda, mooie afschuitplaats en een zeer aardige eigenaar. Hij runde een bouwbedrijfje en deed de manege er oorspronkelijk hobbymatig bij. Het is zijn lust en zijn leven, gepassioneerd, veel paarden, een komen en gaan van vakantiegangers. Veel toeristen die is een dagje komen rijden. Hij verzorgde ook presentaties

('spectacles' zoals men hier zegt) met andalusiers. Het eten verzorgden wij zelf: ruimte zat, een grote eetzaal in het oude landhuis, de tafel kon mooi gedekt worden en de champagne vloeide rijkelijk. Een heerlijke salade vooraf, een lekker stukje boeuf Limousin, de traditionele kaasplank en een heerlijke trifle als dessert. Met spanning keken wij uit naar onze strandrit van de laatste en tiende dag.

DE TIENDE DAG VAN LA PALMYRE NAAR HET STRAND !

Het strand was maar een goed uur rijden en John en ik zelf zochten 's ochtends vroeg een parkeerplaats voor de trailers immers vrijwel alle parkeerplaatsen waren gelimiteerd tot 2 meter en parkeren is overal daarbuiten verboden. We vonden een mooie plek niet al te ver weg van het strand. Gerda ging op Cappuccino en ik ging foto's maken op het strand. De ruiters kwamen op een andere plek uit dan gepland: een zeer steile helling waar Lobke en Erica over de zee tuurden. Meerdere ruiters dachten dat het onmogelijk was de helling af te gaan, maar door onze bergervaring wisten we dat zo'n helling van ca 15 meter geen enkel probleem voor de paarden is. Lobke ging zo naar beneden en de rest volgde behalve Peter de Franche Montagne! Met hulp van Mocca ging hij uiteindelijk ook. De paarden waren even wat onwennig in de zee, het schuimende water en de golven vonden ze raar! Na een slokje zeewater wisten ze gelijk dat dit echt 'eau non potable' was. De eerste galop was terughoudend, maar daarna ..... Ja dat was pas echt genieten! De paarden en ruiters konden er geen genoeg van krijgen, ik zou zeggen bekijk de foto's en het filmpje en je kunt zien dat we genoten hebben.

Foto's : <http://picasaweb.google.com/eudegraaf/TrektochtVanBlondNaarLaPalmyreApril2009?feat=directlink>

Film : <http://www.youtube.com/watch?v=qL-k3THci-4>

Of kijk op onze site.

Op de parkeerplaats aan de duinen stond de picknick klaar. Het enige dat ontbrak waren de oesters die we 's ochtends niet konden vinden, maar genoten hebben we! De paarden gingen zo de trailer in en we moesten ongeveer vier uur rijden waar we tien dagen te paard over hadden gedaan. Ja dan realiseer je je dat de mensen vroeger een ander ritme hadden.

De trektocht is een onvergetelijke ervaring voor de paarden en ruiters en iedereen heeft tien dagen lang met volle teugen genoten. Nu nog een keer per koets en volgend jaar een trektocht naar de Corrèze en waarschijnlijk een naar de kastelen van de Loire of de Bourgogne.

Met veel dank aan John en Gerda en de ouders van Erica voor de intendance.

Edwin de Graaf